

man gav til de lokale Værgeraad med Hensyn til disse Sager, ikke blev misbragt. Man maatte under visse Former altid kunne give Overværgeraadet tilstrækkelig Haand i Hanke med Udførelsen af de Sager, som Værgeraadene have med at gøre. Den Ordning, jeg tænker paa, vilde være heldig ogsaa af den Grund, at det vilde være betydelig opdragende for Værgeraadene, om de fik en saadan Myndighed, og det vilde sikkert i høj Grad forøge deres Ansvarsfølelse. Jeg skal henstille til den højtærede Minister, om han ikke administrativt kunde komme ind paa at give disse lokale Værgeraad noget større Myndighed end den, de have i dette Øjeblik.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Overinspektøren vil jeg tillade mig at udtale Haabet om, at den Mand, der ansættes i denne Stilling, maa være en Mand med Blik for den pædagogiske Side af Sagen og en Mand, der søger at skaffe, saa vidt det staar til ham, Kræfter til disse Anstalter, der ville tage forstaaende paa det Børnemateriale, de der komme til at arbejde med. Der findes sikkert her i Landet adskillige virkelige Pædagoger blandt de Mennesker, som have paataget sig Opdragelsen af Børnene paa Børnehjemmene. Samfundet har ganske vist hidtil ikke gjort noget som helst for at udvikle nogen i den Retning, men de findes, og jeg kan maaske sige, at der yderligere ude omkring i Landet findes Folk, der, naar Sagen blev lagt til Rette for dem, vilde kunne gaa ind og tage en Gerning op som den her nævnte, og som havde det rigtige Greb paa at gøre dette. Og her vilde sikkert en Mand med et sundt pædagogisk Blik paa Forholdene kunne gøre overordentlig Nytte som Overinspektør.

Det er sikkert — jeg kan nævne Eksempler derpaa —, at der er Børnehjemsforstandere eller Folk, der have taget denne Gerning op, som ikke ere opdragne dertil, som egentlig ret tilfældigt ere dundpede ind i disse Stillinger, men som dog have vist sig at være udmærkede. Et Eksempel har jeg fra et Børnehjem oppe ved Fredensborg, for hvilket jeg selv sidder i Bestyrelsen, og hvor vi have fundet to Kvinder, som ikke have beskæftiget sig med den Sag før, men som have vist sig at være fortrinlige, endog særlig fortrinlige til den paagældende Gerning. Jeg havde Lejlighed til en Tid at iagttage Fængselshjælpens Optagelseshjem ude i Rødovre. Ogsaa der er der et Par Men-

nesker, der ikke tidligere har beskæftiget sig med disse Sager, men som efter alt at dømme ere udmærkede Folk til den paagældende Gerning. De kunne altsaa findes, og maaske kunde en forstaaende Overinspektør hjælpe adskilligt paa Forholdene og hjælpe Bestyrelserne for de paagældende Børnehjem. Det er nemlig lige saa givet, at der rundt omkring sidder Forstandere og Lærere for Børnehjem — det er anerkendt af flere ærede Talere her i Dag —, som absolut ikke kunne siges at være Pædagoger, og som ikke ere de rette Opdragere for saadanne Børn. Ogsaa det har jeg haft Lejlighed til personlig at erfare som Bestyrelsesmedlem ved et andet Børnehjem, der for øvrigt har været omtalt her i Dag. Da vi havde Finansloven til første Behandling, havde jeg Lejlighed til at nævne Forholdene ved dette Børnehjem. Den højtærede Minister gjorde den Gang den Bemærkning til mig, at jeg egentlig havde anset denne Mand for at være en god Pædagog, jeg havde ikke sagt andet imod ham end dette, at han ikke havde raabt højt nok paa Statens Støtte til Børnehjemmet. Det var en ganske utilladelig Brug, den højtærede Minister den Gang gjorde af en enkelt Sætning i mit Foredrag, en Brug, som jeg ikke her skal give den rette Betegnelse, hvor fristende det end kunde være. Men jeg skal, for at undgaa videre Misforstaaelse med Hensyn til denne Sag, sige, at naar den højtærede Minister ved den Brug, han ved den nævnte Lejlighed har gjort af en enkelt Bemærkning i den Erklæring, jeg har afgivet om mit Syn paa Forholdene i „Godhavn“, har søgt at faa Tingets Medlemmer til at tro, at jeg var enig i, at den paagældende Forstander var en stor Pædagog, er det ganske galt, det var kun muligt ved den Maade, hvorpaa den højtærede Minister oplæste en enkelt Sætning af min Erklæring, thi jeg mener absolut ikke, at den paagældende...

Formanden: Jeg anser det ikke for heldigt at faa denne Forhandling fra Finanslovens første Behandling taget op igen.

Christian Rasmussen: Jeg ønsker heller ikke den Forhandling genoptagen, jeg vilde blot have Lejlighed til at sige i Forbindelse med den foreliggende Sag ...

Formanden: Men det ærede Medlem kan ikke indestaa for, at andre ikke paa Foranledning af det ærede Medlems Ord ville tage Forhandlingen op igen.